

Kako trdno vero imate

PRESEDNIK THOMAS S. MONSON

prvi svetovalec Prvega predsedstva

Dragi bratje in sestre, ki ste se zbrali v tej dvorani in vsepovsod po svetu, pri nalogi in privilegiju, ki ga imam, da vam spregovorim, vas prosim za molitve in vero.

Leta 1959, nedolgo zatem, ko sem začel služiti kot predsednik kanadskega misijona s sedežem v Torontu v Ontariu, sem srečal N. Eldona Tannerja, uglednega Kanadčana, ki so ga le nekaj mesecev kasneje poklicali za pomočnika zbora dvanajstih apostolov, potem v zbor dvanajsterih in nato za svetovalec štirim predsednikom Cerkve.

Predsednik Tanner je bil takrat,

ko sem ga spoznal, direktor velikega podjetja Trans-Canada Pipelines, Ltd. in predsednik okoliša Kanada-Calgary. V Kanadi je bil poznan kot »gospod Integriteta«. Na tistem prvem srečanju sva se med drugim pogovarjala tudi o mrzlih kanadskih zimah, ko divjajo nevihte, ko se temperature lahko za več tednov spustijo pod ničlo in ko je zaradi ledeno hladnega vetra še bolj mrz. Predsednika Tannerja sem vprašal, zakaj so ceste in avtoceste na zahodnem delu Kanade po takšnih zimah skoraj nepoškodovane, na njih je malo ali nobenih sledi razpok ali poškodb, medtem ko na mnogih področjih, kjer zime niso tako mrzle in ostre, na cestnih površinah nastajajo razpoke, poškodbe in luknje.

Rekel je: »Razlog je v debelejši podlagi pod asfaltom. Da bi ceste ostale trdne in brez razpok, morajo biti temeljne plasti položene dovolj globoko. Če temelji niso dovolj globoki, površina ne more zdržati skrajnih vremenskih razmer.«

V letih, ki so sledila, sem se pogosto spomnil tega pogovora in razlage predsednika Tannerja, kajti v njegovih besedah prepoznavam

pomembno prošnjo za naše življenje. Preprosto povedano, če nimamo globokega temelja vere in trdnega pričevanja o resnici, se bomo le stežka uprli hudim nevihtam in ledenim vetrovom težav, ki neizbežno doletijo vsakega od nas.

Življenje na Zemlji je preizkusno obdobje, čas, da se dokažemo vredni vrnitve v navzočnost nebeškega Očeta. Ker moramo skozi preizkušnje, se moramo soočiti z izzivi in težavami. Ti nas lahko strejo, nam ranijo dušo in jo zdrobijo, če temelji naše vere in našega pričevanja o resnici ne bodo globoko usidrani v nas.

Na vero in pričevanja drugih se lahko zanašamo le kratek čas. Slednjič moramo imeti svoje lastne močne in globoke temelje, ali pa se ne bomo mogli zoperstaviti življenjskim nevihtam, ki *bodo* prišle. Takšne nevihte pridejo v različnih oblikah. Morda se bomo soočali z žalostjo oziroma bolečinami zaradi svojeglavega otroka, ki se bo zavestno odvrnil od poti, ki vodi k večni resnici, in bo raje šel po spolzki poti zmot in razočaranja. Morda bomo zboleli mi ali naši ljubljeni, kar bo povzročilo trpljenje in včasih smrt. Nesreče lahko pustijo neizprosne brazgotine ali ugasnejo življenje. Smrt doleti ostarele na opotekajočih nogah. K sebi kliče tudi tiste, ki so komaj na polovici življenjske poti, in pogosto utiša smeh majhnih otrok.

Včasih se zdi, da na koncu predora ni luči in ne jutranje zarje, ki bi pretrgala temo noči. Čutimo, da nas obdajajo bolečina strtega srca,

razočaranje zavoljo uničenih sanj in obup nad izgubljenim upanjem. Pridružimo se svetopisemski prošnji: »Ali ni več balzama v Gileádu?« (Jer 8:22) Nagnjeni smo k temu, da na svoje osebne težave gledamo skozi popačeno prizmo pesimizma. Počutimo se zavrženi, strti in sami.

Kako lahko postavimo dovolj trden temelj, da bomo kos tovrstnim življenjskim spremembam? Kako lahko ohranimo vero in pričevanje, ki sta potrebna, da bomo izkusili radost, ki je obljubljena zvestim? Za to si moramo nenehno in vztrajno prizadevati. Večinoma smo že doživeli tako močan navdih, da nam je privabil solze v oči in da smo se trdno odločili, da bomo za vedno ostali zvesti. Slišal sem izjavo: »Če bi me ti občutki vedno spremljali, ne bi nikoli imel težav s tem, kar moram delati.« Vendar so takšni občutki lahko minljivi. Navdih, ki ga čutimo med konferenco, lahko oslabi in zbledi, ko napoči ponedeljek in se soočimo z vsakodnevnimi opravki v službi, v šoli in pri skrbi za dom in družino. To nas v mislih zlahka odvrne od svetega k posvetnemu, od tega, kar povzdiguje, k temu, kar nam počasi uničuje pričevanje in trdne duhovne temelje.

V svetu, v katerem živimo, ne doživljamo samo duhovnih stvari, vendar si lahko temelje vere in pričevanje o resnici okrepimo, da ne bomo omahnili ter doživeli neuspeha. Morda boste vprašali, kako lahko najučinkoviteje pridobimo in ohranimo temelj, ki je potreben za duhovni obstoj v svetu, v katerem živimo.

Naj vam ponudim tri smernice, ki nam bodo pri iskanju v pomoč.

Prvič, temelj okrepite z molitvijo. »Molitev je iskrena želja srca, izgovorjena ali neizgovorjena.« (»Prayer Is the Soul's Sincere Desire«, *Hymns*, št. 145)

Ko molimo, se resnično pogovarjamo z nebeškim Očetom. Naše molitve zlahka postanejo ponavljajne, izražanje besed z malo ali brez premisleka. Ko se zavedamo, da je vsakdo od nas dobesedno Božji sin oziroma hči, se nam v molitvi ne bo težko približati nebeškemu Očetu. Pozna nas, ima nas rad in nam želi samo najboljše. Naj bodo naše molitve iskrene in smiselne, zahvaljujmo se in prosimo za stvari, za katere mislimo, da jih potrebujemo. Prisluhnilo njegovim odgovorom, da jih bomo prepoznali, ko jih bomo prejeli. Tako bomo okrepljeni in blagoslovljeni. Spoznali bomo Boga in njegove želje za nas. Ko ga bomo spoznali in mu zaupali, si bomo okrepili temelje vere. Če kdo od nas nasvetu, naj vedno moli, nerad prisluhne, je najbolje, da začne ta hip. William Cowper je dejal: »Satan trepeta, ko vidi najšibkejšega svetega na kolenih.« (zbral William Neil v *Concise Dictionary of Religious Quotations*, 1974, str. 144)

Ne zanemarjamo družinske molitve, ki učinkovito svari pred grehom in nas zatorej najbolje oskrbi z radostjo in srečo. Star pregovor še drži: »Družina, ki moli skupaj, ostane skupaj.« Če bomo otrokom zgled v molitvi, jim bomo prav tako pomagali postaviti globoke temelje

vere in pričevanja, ki jih bodo v življenju potrebovali.

Druga smernica: Vsak dan preučujte svete spise ter »[jih preišljajte] dan in noč«, kot nam je Gospod svetoval v Jozuetovi knjigi (Joz 1:8).

Leta 2005 je več sto tisoč svetih iz poslednjih dni sprejelo izziv predsednika Gordona B. Hinckleyja, naj do konca leta preberemo Mormonovo knjigo. Verjamem, da je bil decembra 2005 dosežen rekord vseh časov v številu ur, ki smo jih vložili v to, da bi ta izziv pravočasno izpolnili. Bili smo blagoslovljeni, ker smo nalogo opravili; okrepili smo si pričevanje in pridobili več znanja. Vse bi spodbudil, da še naprej berno in preučujemo svete spise, da jih bomo razumeli in v življenju udeleževali lekcije, ki jih najdemo v njih. Naj povzamem pesnika Jamesa Phinneyja Baxterja:

Kdor se uči in uči, a nikoli ne ve, je kot ta, ki orje in orje, a nikoli ne žanje.

(»The Baxter Collection«, Baxter Memorial Library, Gorham, Maine)

Če bomo vsak dan našli čas za preučevanje svetih spisov, bomo nedvomno okrepili svoje temelje vere in pričevanje o resnici.

Spomnimo se radosti, ki jo je izkusil Alma, ko je potoval iz gideonske dežele na sever v mantijsko deželo in srečal Mozijeve sinove. Alma jih že nekaj časa ni videl in se je silno vzradostil, ko je videl, da so bili »še vedno bratje v Gospodu; da, in postali so bili močni v vedenju o

resnici; kajti bili so možje jasne presoje in marljivo so se bili poglobljali v svete spise, da bi poznali Božjo besedo» (Al 17:1–2).

Želim, da bi poznali Božjo besedo in živeli v skladu z njo.

Moja tretja smernica za postavitev močnega temelja vere in pričevanja vsebuje služenje.

Nekega jutra sem se na poti v službo peljal mimo kemične čistilnice, ki je imela na oknu napis: »Storitev je tista, ki nekaj šteje.« To sporočilo mi preprosto ni šlo iz glave. Nenadoma sem spoznal zakaj. Dejansko je storitev v obliki služenja tisto, kar nekaj velja — služenje Gospodu.

V Mormonovi knjigi beremo o plemenitem kralju Benjaminu. Z resnično ponižnostjo navdihnjenega voditelja je izrazil željo, da bi služil svojim ljudem in jih vodil po poteh pravičnosti. Potem jim je oznanil:

»Glejte, povem vam, ker sem vam rekel, da sem bil svoje dneve preživel, da sem vam služil, se ne želim bahati, saj sem le Bogu služil.

In glejte, to vam pravim, da se boste lahko učili modrosti; da boste lahko spoznali, da ko služite soljudem, le Bogu služite.« (Moz 2:16–17)

To je služenje, ki nekaj velja, služenje, h kateremu smo bili vsi poklicani — služenje Gospodu Jezusu Kristusu.

Na svoji življenjski poti boste opazili, da niste edini popotnik. Na njej so tudi drugi, ki potrebujejo vašo pomoč. So ljudje, ki potrebujejo našo oporo, pomoč, spodbudo, navdih in zaščito.

Pred trinajstimi leti sem imel posebno čast, da sem lahko dal blagoslov čudoviti dvanajstletni Jami Palmer. Odkrili so, da ima raka. Bila je preplašena in zmedena. Kasneje je prestala operacijo in bolečo kemoterapijo. Danes je zdrava, pametna in lepa šestindvajsetletnica, ki je v življenju veliko dosegla. Pred časom sem izvedel, da je v svoji najtemnejši uri, ko se je prihodnost zdela nekako kruta, izvedela, da ji bodo morali nogo z rakavim obolenjem večkrat operirati. Pomislila je, da dolgo načrtovani pohod z razredom Mladenk po neravni poti do jame Timpanogos — ki se nahaja na gori Wasatch približno štiriinšestdeset kilometrov južno od Salt Lake Cityja v Utahu — ne bo več prišel v poštev. Jami je prijateljicam povedala, da bodo na pohod morale brez nje. Prepričan sem, da se ji je glas tresel in da je bila razočarana. Toda druga mladenka je odločno rekla: »Jami, z nami boš šla!«

»Saj ne morem hoditi,« je žalostno odgovorila.

»Potem, Jami, te bomo na vrh nesle!« In to so tudi naredile.

Danes je ta pohod le spomin, dejansko pa je veliko več. James Barrie, škotski pesnik, je izjavil: »Bog nam je dal spomine, da bi junijske vrtnice imeli v decembru svojega življenja.« (povzetek Jamesa Barrieja, zbral Laurence J. Peter, v *Peter's Quotations: Ideas for Our Time*, 1977, str. 335) Nobena od teh dragocenih mladenk ne bo nikoli pozabila nepozabnega dne, ko se je nebeški Oče ozrl nanje z odobravaljočim nasmehom in velikim zadovoljstvom.

Ko nas pokliče, da opravimo njegovo delo, nas vabi, naj se mu približamo in v življenju začutimo njegovega duha.

Ko si prizadevamo za trde življenjske temelje, se spomnimo njegove dragocene obljube:

*Ne boj se, s teboj je, da daje ti moč,
v težavah priskočil ti bo na
pomoč,
te vedno krepil bo, ob strani ti stal,
mogočno povzdignil in te varoval.*
(»Kako trdno vero imate v Boga«, *Hvalnice in otroške pesmi*, št. 6)

Ponižno molim, da bi bili vredni teh blagoslovov, v imenu Jezusa Kristusa, našega Odrešenika, amen.